

Ραδιοερασιτεχνισμός και Άτομα με Ειδικές Ανάγκες

Γράφει η Νατάσα Δαρκαδάκη, SV1KP
sv1kp@raag.org

Με την ευκαιρία του εορτασμού της Παγκόσμιας Ημέρας για τα Άτομα με Ειδικές Ανάγκες (AMEA) στις 3 Δεκεμβρίου έχει ενδιαφέρον να δούμε τη σχέση του Ραδιοερασιτεχνισμού με τα εμποδιζόμενα άτομα.

Ο Ραδιοερασιτεχνισμός είναι ένα χόμπι, που έχει ιδιαίτερη απήκνωση σε AMEA, γιατί διευκολύνει την επικοινωνία με όλο τον κόσμο ακόμα και για όσους έχουν μεγάλες κινητικές δυσκολίες και δεν μπορούν να απομακρυνθούν από το σπίτι τους. Παράλληλα τους προσφέρει μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα και εποικοδομητική ενασχόληση και τους ενσώματώνει χωρίς διακρίσεις στην ραδιοερασιτεχνική κοινότητα. Στο εξωτερικό υπάρχουν πολλές και δραστήριες ραδιοερασιτεχνικές οργανώσεις για άτομα με κάθε είδους αναπηρία. Στην ιστοσελίδα της IARU (www.iaru.org) μπορεί κανείς να ενημερωθεί για το *International Programme for Handicapped Radio Amateurs* και τις οργανώσεις σε όλο τον κόσμο για εμποδιζόμενα άτομα που είναι ή θέλουν να γίνουν ραδιοερασιτέχνες. Στις ΗΠΑ δραστηριοποιείται το The Courage Handi-Ham System (www.handiham.org).

Στη Γερμανία το CQ-DL βγαίνει σε μαγνητοφωνημένη έκδοση αλλά και με μορφή ASCII σε δισκέτα. Επίσης, παραρτήματα της DARC οργανώνουν κύκλους μαθημάτων για εμποδιζόμενα άτομα και προσφέρουν βοήθεια για την κατάρτιση ιστοσελίδων για άτομα με τύφλωση (df9as@darc.de, dl3kat@darc.de).

Στην Ελλάδα στο θέμα αυτό είμαστε ακόμα πολύ πίσω. Ευτυχώς, με την ευκαιρία της διοργάνωσης των Παραολυμπιακών Αγώνων πολύ

κόσμος, και ιδίως παιδιά και νέοι, «ανακάλυψαν» ότι οι κάθε είδους αναπηρίες όχι μόνο δεν είναι εμπόδια σε μια φυσιολογική ζωή και στον αθλητισμό, αλλά πολλές φορές οδηγούν στην ανάπτυξη ξεχωριστών ικανοτήτων, που ήταν άγνωστες πριν από την εμφάνιση της αναπηρίας.

Σε μια προσπάθεια να διευκολύνει τα μέλη της, που είναι AMEA, η E.E.P. προβλέπει στο Καταστατικό και τον Ειδικό Κανονισμό της ότι αυτά τα μέλη πληρώνουν συνδρομή ίση με το ήμισυ της ετήσιας συνδρομής μέλους. Επιπλέον, για τη διευκόλυνση υπογυρίων με τύφλωση στις γραπτές εξετάσεις ένα μέλος της εξεταστικής επιτροπής (στην Αθήνα είναι ένα μέλος της E.E.P.) καταγράφει τις απαντήσεις που δίνει προφορικά ο εξεταζόμενος, είτε στη θεωρία είτε στον κώδικα Μορς.

Στη συνέχεια μας μιλούν ένας υπογυρός και δύο έμπειρους ραδιοερασιτέχνες και μοιράζονται μαζί μας τη μικρή ή μεγάλη εμπειρία τους από το χόμπι μέσα από τις δυσκολίες που τους δημιουργεί η τύφλωση.

Ο Δημήτρης Κουκουλέτσος είναι 23 ετών και υπογυρίος ραδιοερασιτέχνης. Με τη βοήθεια του Πανελλήνιου Συνδέσμου Τυφλών, που στη βιβλιοθήκη του με μαγνητοφωνημένα βιβλία περιλαμβάνονται και οι εκδόσεις της EEP με τη ραδιοθεωρία και τους κανονισμούς τηλεπικοινωνιών (δυστυχώς η παλιά ύπη μόνο), ο Δημήτρης προετοιμάζεται για τις εξετάσεις που θα πραγματοποιηθούν στο τέλος Οκτωβρίου. Όπως μας είπε, αντιμετωπίζει δυσκολίες με την καινούργια ύπη γιατί είναι πάρα πολλή και πολύ δύσκολη. Θεωρεί ότι η ύπη

απευθύνεται σε υπογυρίους, που έχουν κάνει σχετικές σπουδές και ήδη έχουν γνώση του αντικειμένου. Ελπίζει όμως ότι θα τα καταφέρει, γιατί του αρέσει ο ραδιοερασιτεχνισμός, που τον έχει γνωρίσει από το φίλο του, το Λουκά SV1HEQ.

Ο Ηλίας Κοζής SV1AFW δεν χρειάζεται ιδιαίτερες συστάσεις σε όσους βγαίνουν με CW. Για τους υπόλοιπους να πούμε ότι είναι ένας ενδιαφέρων άνθρωπος με πολύ κέφι και χιούμορ, που η τύφλωσή του σε πληκτία 19 ετών πήγε ατροφίας του οπτικού νεύρου τον οδήγησε στο να ανακαλύψει το ταλέντο του στη μουσική. Έμαθε μόνος του να παίζει μπουζούκι τόσο καλά, που εδώ και χρόνια ασχολείται επαγγελματικά με τη μουσική. Επίσης, είναι μανιώδης γαράς («με πετονιά και όχι με δίχτυ, δεν είναι αωστός τρόπος γαρέματος!») και έχει ιδιαίτερη αγάπη στον Καραγκιόζη! Είναι παντρεμένος με τη Σταυρούλη, την SV1BYA.

Τον ρωτήσαμε πώς ήρθε στο χόμπι και από την ιστορία του είδαμε ότι όταν έχεις μέσα σου το σαράκι, έστω κι αν δεν το ξέρεις, κάποια στιγμή αυτό θα ξετρυπώσει! Ο Ηλίας, ποιοπόν, αγόρασε κάποια στιγμή ένα ραδιοκασετόφωνο, που περιλάμβανε και τη μπάντα των CB, και ... κόλπισε το μικρόβιο των τηλεπικοινωνιών. Έγινε CBer και έκανε σ' αυτή τη συνήθηση με 10 W πάρα πολλές επαφές με σταθμούς DX, όπως με Αυστραλία, Ουρουγουάνη, Μεξικό κ.ά. Μιλώντας με τους άλλους CBers και ιδιαίτερα με το φίλο του το Στέλιο (που σήμερα έχει το διακριτικό SV1AFD), κάποια στιγμή έμαθαν για το ραδιοερασιτεχνισμό και το 1986 έδωσαν μαζί εξετάσεις και πήραν την άδεια.

Στην αρχή έβγαινε μόνο στα 2 μέτρα με μια Groundplane. Μετά, την εποχή που ήταν στην Καλαμάτα, αγόρασε από τον SV3MR ένα μεταχειρισμένο HF. Στην Καλαμάτα τον βοήθησαν πολύ ο SV5TS και ο SV1KJ (SK). Ο πομποδέκτης δεν ήταν προσαρμοσμένος για άτομα με τύφλωση, αλλά είχε ένα διακόπτη για τις διάφορες μπάντες. Ο Ήλιας μπορούσε να ξέρει σε ποια μπάντα ήταν, αλλά όχι και σε ποια συνότητα. Έτσι μαγνητοφωνούσε το QSO και μετά η XYL κατέγραφε στο Logbook την ακριβή συνότητα. Μ' αυτό τον τρόπο έκανε πολλά QSO, κυρίως σε CW, που έμαθε με τη βοήθεια του SV1NA (SK) και του Μάρκου SV1MF και με πολλή εξάσκηση. Το τελευταίο του μηχάνημα είναι ένα Kenwood 440 με πολιτική αναγγελία της συνότητας. Επίσης έχει και ένα PC με πολιτική αναγγελία των πληκτρών που πατάει κι έτσι τώρα οργανώνεται καλύτερα και θα στείλει και την αίτησή του για το DXCC.

Ένα πολύ σημαντικό θέμα ήταν θέβαια το πώς έστηνε τις κεραίες του. Για πολλά χρόνια τον βοηθούσε ο πατιός του φίλος Πολύδωρος, SV1AHH, που είναι καθηγητής στα TEI. Τώρα έχει φθάσει στο σημείο να μπορεί να ρυθμίζει μόνος του τις κεραίες. Όμως θεωρεί ότι ιδιαίτερα για τους νέους, που ενδιαφέρονται για το ραδιοερασιτεχνισμό, αλλά έχουν κάποιο πρόβλημα υγείας, θα έπρεπε να υπάρχει μια ομάδα ραδιοερασιτεχνών, που να μπορεί να βοηθά σε τέτοια θέματα. Ο ίδιος έχει πικρή πείρα από συναδέλφους, που αδιαφορούν εντελώς και δεν ασχολούνται παρά μόνο με τους εαυτούς τους.

Ο Λουκάς Καστάνης SV1HEQ ήταν η μεγάλη έκπληξη για μας, όταν μέσω του τηλεφώνου γνωρίσαμε αυτό το πολύ δυναμικό και δραστήριο άτομο. Ο Λουκάς έκανε την όρασή του στην ηλικία των 18 ετών από ατροφία του οπτικού νεύρου. Αυτό δεν τον εμπόδισε να ασχοληθεί με αυτά που πάντα του άρεσαν, δηλαδή τον αθλητισμό και τις επικοινωνίες. Τα τελευταία δέκα χρόνια ασχολείται με τον πρωταθλητισμό στη σφαίρα και το δίσκο.

Στους Παραολυμπιακούς της Αθήνας πάγω τραυματισμού του κατέλαβε «μόρις» (όπως λέει ο ίδιος) την πέμπτη θέση στη σφαίρα, ενώ το 2003 στο Παγκόσμιο Πρωταθλήμα είχε πάρει το αργυρό μετάλλιο στο ίδιο αγώνισμα. Το σαράκι των επικοινωνιών το είχε από έφηβος. Ξεκινώντας από «πειρατής» με σταθμό («όποιο το χαρτζίλικι εκεί πήγαινε!»), πέρασε στα CW και μέσω του κουμπάρου του του SV2BHY, επίσης με τύφλωση, άρχισε να ενδιαφέρεται για το ραδιοερασιτεχνισμό. Έχει κάνει πολλούς φίλους που ασχολούνται με το χόμπι αυτό και κάθε φορά έφτανε μαζί τους μέχρι τις εξετάσεις, αλλά ... κάτι τον σταμάταγε. Τελικά, έδωσε μόρις το 2002 εξετάσεις και μετά από λίγο καιρό πήρε την άδεια.

Ο Λουκάς δεν μπορεί να ασχοληθεί όσο θέλει με αυτά που τον ενδιαφέρουν στο χόμπι, δηλαδή τη ζωντανή επαφή με άλλους ραδιοερασιτέχνες στα βραχέα αλλά και στα VHF. Ο χρόνος του, πάγω της καθημερινής πολύωρης προπόνησής του, είναι πολύ λίγος. Όμως, κάθε δράδυ που γυρίζει από την προπόνηση, για να ξεκουραστεί, κάθεται μπροστά στα μηχανήματα και χαλαρώνει!

Ρωτήσαμε το Λουκά ποια προβλήματά του σχετικά με το χόμπι θα ήθελε να λιυθούν. Μας είπε ότι έχει κυρίως πρόβλημα με τις εταιρείες που δεν φτιάχνουν πομποδέκτες προσιτούς σε άτομα με προβλήματα όρασης, με εξαιρέση την Kenwood και κάπως την ICOM. Επιπλέον θα ήθελε να προτείνει στην Ε.Ε.Ρ. κάποια έργα για τα εμποδιζόμενα άτομα και θα επανέλθει με ολοκληρωμένη πρόταση μόρις του επιτρέγουν οι αθλητικές υποχρεώσεις του.

Τελειώνοντας και ξεφεύγοντας λίγο από τα ραδιοερασιτεχνικά θέματα, ρωτήσαμε το Λουκά τι θα έλεγε σ' αυτούς που υποστήριξαν ότι δεν πρέπει να γίνονται Παραολυμπιακοί Αγώνες, γιατί οι ανάπηροι αθλητές προκαλούν τον οίκτο μας. Ο Ήλιας ήταν είχε μία απάντηση: «Μια φορά στο γήπεδο

π στο στάδιο αρκεί για να αλλάξουν γνώμη!»

Μετά από τη συζήτησή μας με τους συναδέλφους αυτούς και διαβάζοντας για τη διεθνή πρακτική είναι φανερό ότι έχει έρθει η ώρα να γίνουν και σ' εμάς κάποια επιπλέον βήματα, για να μπορούν και τα εμποδιζόμενα άτομα να απολαμβάνουν το χόμπι όπως όλοι οι άλλοι. Τα πιο απλά και εύκολα είναι κατά τη γνώμη μας τα εξής:

1. Η μαγνητοφώνηση της ύπηκης των εξετάσεων.
2. Η καθιέρωση από το YME του συστήματος πολλαπλών επιλογών στις εξετάσεις, που εξασφαλίζει ότι θα καταγραφεί σωστά η απάντηση του εξεταζόμενου.
3. Η μαγνητοφώνηση του περιοδικού SV NEA.
4. Η δημιουργία ομάδων από έμπειρους ραδιοερασιτέχνες, που θα βοηθούν όχι μόνο τους συναδέλφους με κάποια αναπηρία, αλλά και γενικά τους νέους ραδιοερασιτέχνες στην εγκατάσταση του σταθμού τους και των αντίστοιχων κεραιών.

Επίσης, θα μπορούσε να γίνει εισήγηση στο YME, η ίδια των εξετάσεων για AMEA (αλλά και για παιδιά και νέους μέχρι 16 χρονών) να είναι ευκολότερη και να ανταποκρίνεται στις δυνατότητες, γνώσεις αλλά και ανάγκες που έχουν τα άτομα αυτών των κατηγοριών. Σίγουρα θα υπάρχουν και άλλες προτάσεις και σκέψεις σ' αυτό το θέμα. Όμως, το πιο μεγάλο εμπόδιο για την υποποίησή τους είναι ότι απαιτείται η προσφορά εθελοντικής εργασίας από αδειούχους ραδιοερασιτέχνες. Πιστεύουμε ότι υπάρχουν αρκετοί συναδέλφοι, που θα ήθελαν να προσφέρουν λίγο από το χρόνο τους, για να βοηθήσουν συνανθρώπους τους να ασχοληθούν με το χόμπι και ελπίζουμε να μη διαγευσθούμε όταν η Ένωση καλέσει εθελοντές, για να κάνει πραγματικότητα τις ελπίδες των εμποδιζομένων μελών της.